

დანიელის წიგნი — ნომერი სამოცდაერთი

წინასწარმეტყველური ქსოვილის გადაშლა: დანიელის ხილვების, ალთქმისა და უკანასკნელ დღეებში დაბეჭდვის ჟამის გაგება

Jeff Pippenger

2024-01-25

გაბრიელი მოვიდა დანიელთან მეცხრე თავში, რათა მიეცა მისთვის გონიერება და შეემცნება იმ ორი ხილვის შესახებ, რომლებიც წარმოდგენილი იყო მერვე თავში.

და მან შემატყობინა, მელაპარაკა და მითხრა: ო, დანიელ, ახლა გამოვედი, რათა მოგცე სიბრძნე და გაგება. შენი ვედრების დასაწყისშივე გამოვიდა ბრძანება, და მე მოვედი, რათა გაჩვენო; რადგან დიდად საყვარელი ხარ; ამიტომ გაიგე ეს საქმე და ჩაუღრმავდი ხილვას. დანიელი 9:22, 23.

რათა დანიელს ჰქონოდა მისთვის საჭირო „გაგება“, გაბრიელმა უთხრა მას, რომ გაეგო როგორც „სიტყვა“, ისე „ხილვა“. „სიტყვა“ იყო საწმიდრისა და მხედრობის გათელვის ხილვა, ხოლო „ხილვა“ იყო 1844 წლის 22 ოქტომბრის გამოჩენის ხილვა. და უაითის და ასევე ხაზს უსვამს ამ ორ ხილვას, როდესაც გვამცნობს, რომ დანიელი ცდილობდა გაეგო სამოცდაათი წლის ტყვეობისა და ორი ათას სამასი წლის ურთიერთმიმართება. სამოცდაათი წელიწადი არის ის, რაც გაბრიელმა განსაზღვრა როგორც „სიტყვა“, ხოლო „ხილვა“ იყო ორი ათას სამასი წელიწადი. დანიელი წარმოადგენს უკანასკნელი დღეების „გონიერებს“, როდესაც გაბრიელი იძლევა ორი ათას სამასი წლის განმარტებას. „გონიერნი“ ცნობენ როგორც „სიტყვას“, ისე „ხილვას“ გაბრიელის განმარტებაში; უკეთურნი კი ვერ იგებენ. მილერიტებმა გაიგეს „სიტყვა“ და „ხილვა“, მაგრამ მხოლოდ შეზღუდული სახით.

გამოსაცდელი დროის ოთხას ოთხმოცდაათი წელი იყო პერიოდი, რომელიც ეფუძნებოდა „შვიდგზის“ ალთქმის წინააღმდეგ ამბოხების ოთხას ოთხმოცდაათ წელს, როგორც ეს წარმოდგენილია ლევიანთა ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავებში. სამოცდაათი წლის ტყვეობა იყო იმ ყველა წლის ჯამი, როდესაც მიწას არ მიეცა უფლება, თავისი განსვენებით ეხარა.

კვირა, როდესაც ქრისტემ მრავალთან დაამტკიცა ალთქმა, იყო მისი ალთქმის დავის ილუსტრაცია, როგორც ეს წარმოდგენილია ათას ორას სამოცდღიანი ორი პერიოდით. ის წინასწარმეტყველური კვირა ჯვარმა გაყო, რომელიც ღვთის ბეჭედს განასახიერებს.

„რა არის ცოცხალი ღვთის ბეჭედი, რომელიც მის ხალხს შუბლზე ესმება? ეს არის ნიშანი, რომლის წაკითხვაც ანგელოზებს შეუძლიათ, ხოლო ადამიანთა თვალებს — არა; რადგან დამღუპველმა ანგელოზმა უნდა დაინახოს ეს გამოსყიდვის ნიშანი. გონიერმა გონებამ იხილა გოლგოთის ჯვრის ნიშანი უფლის მიერ შვილებად აყვანილ ძეებსა და ასულებზე. ღვთის რჯულის დარღვევის ცოდვა მოხსნილია. მათ აცვიათ საქორწილო სამოსელი და მორჩილნი და ერთგულნი არიან ღვთის ყოველი მცნების მიმართ.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 52.

იმ კვირამ წინასწარგამოასახიერა ორი პერიოდი, თითოეული ათას ორას სამოცწლიანი, რომლებიც გაიყო 538 წლის საკვირაო კანონით, (მხეცის ნიშანი), რომლის განმავლობაში ჯერ წარმართობამ და შემდეგ პაპობამ გათელეს საწმიდარი და მხედრობა. ათას ორას სამოცი დღის განმავლობაში ქრისტემ მისცა თავისი მოწმობა, შემდეგ კი კიდევ ათას ორას სამოცი დღის განმავლობაში ქრისტემ იგივე მოწმობა მისცა თავისი მოწაფეების მეშვეობით. ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში სატანამ მისცა თავისი მოწმობა წარმართობის მეშვეობით, შემდეგ კი კიდევ ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში სატანამ მისცა თავისი მოწმობა პაპობის მეშვეობით.

აღთქმა, რომელიც ძველი ისრაელის ურჩობის გამო ღვთის „დავად“ იქცა, იყო ლევიათა წიგნის ოცდამეხუთე თავში მოცემული აღთქმა, რომელიც განსაზღვრავდა მიწის მოსვენებასა და იუბილეს, რომელიც ყოველ ორმოცდამეცხრამეტე წელს უნდა აღესრულებინა.

და უფალმა უთხრა მოსეს სინას მთაზე, saying: ელაპარაკე ისრაელის ძეთ და უთხარი მათ: როდესაც შეხვალთ იმ ქვეყანაში, რომელსაც მე გაძლევთ, მაშინ ქვეყანამ უნდა დაიცვას შაბათი უფლისათვის. ექვს წელიწადს დათესავ შენს ველს, და ექვს წელიწადს გასხლავ შენს ვენახს და შეკრებ მის ნაყოფს; ხოლო მეშვიდე წელს იყოს სრული განსვენების შაბათი ქვეყნისათვის, შაბათი უფლისათვის: ნუ დათესავ შენს ველს და ნუ გასხლავ შენს ვენახს. რაც თავისთავად ამოვა შენი მკის შემდეგ, ნუ მომკი, და შენი დაუმუშავებელი ვაზის ყურძენიც ნუ შეაგროვებ; რადგან ეს არის განსვენების წელი ქვეყნისათვის. და ქვეყნის შაბათი იყოს საზრდოდ თქვენთვის: შენთვის, შენი მონისთვის, შენი მხეველისთვის, შენი დაქირავებული მსახურისთვის და შენთან მცხოვრები ხიზნისთვის, ასევე შენი პირუტყვისთვის და იმ მხეცებისთვის, რომლებიც არიან შენს ქვეყანაში, მთელი მისი მოსავალი იყოს საზრდოდ. და დაითვალე შენთვის შვიდი შაბათი წელიწადთა, შვიდჯერ შვიდი წელიწადი; და ეს შვიდი შაბათი წელიწადთა შეგიდგენს ორმოცდაცხრა წელს. მაშინ გაახმოვანე საიუბილეო ბუკი მეშვიდე თვის მეათე დღეს; შერიგების დღეს გაახმოვანებთ ბუკს მთელ თქვენს ქვეყანაში. და წმიდაყვით ორმოცდამეათე წელი და გამოაცხადეთ თავისუფლება მთელ ქვეყანაში ყველა მის მკვიდრთათვის: ეს იყოს თქვენთვის იუბილე; და დაუბრუნდეს ყოველი კაცი თავის სამკვიდროს, და ყოველი კაცი დაუბრუნდეს თავის საგვარეულოს. იუბილე იყოს თქვენთვის ეს ორმოცდამეათე წელი: ნუ დათესავთ, ნურც იმას მომკით, რაც თავისთავად აღმოცენდება მასში, და ნურც დაუმუშავებელი ვაზის ყურძენს შეაგროვებთ მასში. რადგან ეს არის იუბილე; წმიდა იყოს იგი თქვენთვის: მისი მოსავალი ველიდან ჭამეთ. ამ იუბილეს წელს ყოველი კაცი დაუბრუნდეს თავის სამკვიდროს. ლევიათა 25:1-13.

ორი ათას სამასი წლის წინასწარმეტყველების პირველი პერიოდი, ისევე როგორც კვირა, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ დაადასტურა აღთქმა, და ოთხას ოთხმოცდაათი წელი, უშუალოდ არის დაკავშირებული ლევითიანთა წიგნის ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავებში მოხსენიებულ „შვიდ ჟამთან“.

იცოდეთ, ამიტომ, და გაიგეთ, რომ ბრძანების გამოსვლიდან იერუსალიმის აღდგენისა და აშენების შესახებ ვიდრე მესია, მთავარი, იქნება შვიდი შვიდეული და

სამოცდარი შვიდეული; კვლავ აშენდება ქუჩა და ზღუდე, და ეს—მძიმე ჟამთა შორის. დანიელი 9:2.

ძვ. წ. 457 წელს დაწყებული სამოცდაცხრა შვიდეული მიგვიყვანს ქრისტეს ნათლობამდე და იმ შვიდეულის დასაწყისამდე, რომელშიც მან აღთქმა დაამტკიცა, რაც ღვთის „დავის“ აღთქმა იყო. მაგრამ არსებობდა შვიდეულთა ერთი შვიდეული (ორმოცდაცხრა წელი), რომელიც სამოცდაცხრა შვიდეულისგან გამოყოფილი იყო სიტყვებით: „შვიდი შვიდეული და სამოცდარი შვიდეული.“ ძვ. წ. 457 წლიდან უნდა გასულიყო ორმოცდაცხრა წელი, რაც აშკარა მინიშნებაა ლევანთა წიგნის ოცდამეხუთე თავში მოცემულ აღთქმაზე და იუბილეს დღესასწაულზე. ეს ორმოცდაცხრა წელი იყო არა მხოლოდ იუბილეს ციკლთა სიმბოლო, არამედ აგრეთვე ორმოცდამეათე დღის, ორმოცდაცხრამეტი დღის შემდეგ დამდგარი ორმოცდამეათე დღის — სულთმოფენობის — სიმბოლოც, რომელიც მოსდევს შვიდეულთა დღესასწაულის ორმოცდაცხრა დღეს.

ოცდა სამასი წლის პირველი ორმოცდაცხრა წელი, ოთხას ოთხმოცდაათი წელი და ის კვირა, რომელშიც აღთქმა დამტკიცდა, ყოველივე პირდაპირ არის დაკავშირებული ოცდახუთას ოც წელთან, რომელიც ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში წარმოდგენილია როგორც „შვიდი ჟამი“. ოცდა სამასი წლის წინასწარმეტყველების ყოველი ელემენტი პირდაპირ არის დაკავშირებული იმ „შვიდ ჟამთან“, რომელიც ადვენტიზმმა 1863 წელს განზე გადადო და უარყო. „შვიდი ჟამი“ არის იუბილეს აღთქმის სიმბოლო, და ამიტომ ისიც უნდა აღინიშნოს, რომ როდესაც ოცდა სამასი წელი დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მაშინვე, იმავე დღეს, დასრულდა ოცდახუთას ოცწლიანი პერიოდიც, რადგან მოსემ ლევანთა წიგნის ოცდამეხუთე თავში ჩაწერა:

და დაითვლი შენთვის შვიდ შაბათეულ წელიწადს, შვიდგზის შვიდ წელიწადს; და ეს შვიდი შაბათეული წელიწადი იქნება შენთვის ორმოცდაცხრა წელი. მაშინ უბრძანე იუბილის ბუკის ხმას გაჟღერდეს მეშვიდე თვის მეათე დღეს; გამოსყიდვის დღეს დააგუგუნეთ ბუკი მთელს თქვენს ქვეყანაში. ლევანთა 25:8, 9.

ორი ათას სამას წელს შორის ყოველი წინასწარმეტყველური პერიოდი უშუალოდ არის დაკავშირებული ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებულ „შვიდ ჟამთან“, მათ შორის იმ დღესაც, როდესაც ორივე წინასწარმეტყველური პერიოდი დასრულდა. პირველი ორმოცდაცხრა წელი განსაზღვრავდა იერუსალიმის აღდგენისა და განახლების საქმეს, რომელიც საბოლოოდ შესრულდებოდა, როცა ღვთის ხალხი ბაბილონიდან გამოვიდოდა. ტაძარი დასრულებული იყო მესამე ბრძანებულებამდე, ისევე როგორც მილერიტთა ტაძარი დასრულებული იყო მესამე ანგელოზის მოსვლამდე. თუმცა ძვ. წ. 457 წლის შემდეგ, „ქუჩა“ ჯერ კიდევ საჭიროებდა, რომ „კვლავ აშენებულიყო, და ზღუდე, თანაც გასაჭირიან ჟამში“. როგორც აღფა და ომეგა, იესო ყოველთვის რაიმეს დასასრულს წარმოგვიდგენს რაიმეს დასაწყისით, და 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ, მილერიტებს უნდა დაესრულებინათ „ქუჩა“ და „ზღუდე“, „გასაჭირიან ჟამში“.

დეიდა უაიტი იერუსალიმის გარშემო არსებული პირდაპირი დამცავი კედელს განსაზღვრავს, როგორც ღვთის რჯულის სიმბოლოს; და 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ ერთგულნი შეეყვანილ იქნენ ზეციურ საწმიდარში და შეიცნეს ღვთის რჯული (კედელი). იმისათვის, რომ ეცნოთ ღვთის რჯული, შაბათის ჩათვლით, მილერიტები უკუგებულ იქნენ ძველი ისრაელის აღთქმასთან. პირდაპირი „ქუჩის“ აღდგენა არის იმ აღდგენის შესატყვისი, რომელიც სულიერად განხორციელდა, როდესაც მილერიტები იერემიას „ძველ ბილიკებს“ დაუბრუნდნენ. „მძიმე ჟამნი“, რომლებიც უნდა არსებულებოდა იმ პერიოდში, როცა კედელი და ქუჩა დაფუძნდებოდა, უნდა აღსრულებულიყო 1844 წლის შემდეგ, ხოლო სამოქალაქო ომი, რომელიც მაშინ მოახლოვდებოდა და მალე სწორედ იმავე ისტორიაში დაიწყებოდა, წარმოადგენდა იმ მძიმე ჟამთ.

ისინი ერთგულნი რომ ყოფილიყვნენ, მიაღწევდნენ იუბილეს სიმბოლურ ორმოცდამეათე წელს (როდესაც მონები თავისუფლდებიან), რომელიც აგრეთვე წარმოადგენილი იყო სულთმოფენობის ორმოცდამეათე დღით (როდესაც გათავისუფლების უწყება მთელ ქვეყნიერებას მიეწოდება). მაგრამ 1844 წლის შემდეგ უმეტესობამ შაბათის ნათელს შეეწინააღმდეგა, ხოლო 1863 წელს მათ ასევე უარყვეს მოსეს უწყება („შვიდი ჟამი“), რომელიც მათთვის ელიას მიერ (უილიამ მილერი) იყო მოტანილი. სხვა სიტყვებით, ისინი განეშორნენ „ქუჩას“ (ძველ ბილიკებს), რომელიც მათ უნდა აღედგინათ და რომელშიც უნდა ევლოთ.

იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით ასახავს, და როდესაც ბოლო დღეებში ათი ქალწულის იგავი კვლავ მეორდება, იერუსალიმის აღდგენის საქმეც კვლავ უნდა აღსრულდეს. „ქუჩა და გალავანი“ აშენდება „მძიმე ჟამში“. ახლა ჩვენ სწორედ იმ მძიმე ჟამში შევდივართ. 1844 წლის 22 ოქტომბერი მოასწავებს მალე მოსავლენ კვირადღის კანონს; ამიტომ, როდესაც გამოცხადების მეთერთმეტის „დიდი მიწისძვრის ჟამი“ მოვა, ქუჩა და გალავანი მძიმე ჟამში აშენდება. ახლა ჩვენ ამ მძიმე ჟამს განვსაზღვრავთ როგორც ისლამის მზარდი საომარი მოქმედებებით წარმოშობილ „ერების განრისხებას“.

როდესაც ის განმარტავდა იმას, რაც ადრე იყო დაწერილი „განსაცდელის ჟამის“ შესახებ, მან მისცა განმარტება, რომელიც ჩაწერილია წიგნში Early Writings.

„1. 33-ე გვერდზე მოცემულია შემდეგი: „ვიხილე, რომ წმიდა შაბათი არის და იქნება გამყოფი ზღუდე ღვთის ჭეშმარიტ ისრაელსა და ურწმუნოთა შორის; და რომ შაბათი არის ის უდიდესი საკითხი, რომელიც ღვთის ძვირფასი, მომლოდინე წმიდების გულებს გააერთიანებს. ვიხილე, რომ ღმერთს ჰყავს შვილები, რომელნიც ვერ ხედავენ და არ იცავენ შაბათს. მათ მის შესახებ ნათელი არ უარუყვიათ. და შფოთვის ჟამის დასაწყისში, როცა გამოვედით და უფრო სრულად ვქადაგებდით შაბათს, აღვივსეთ სულიწმიდით.“

„ეს ხილვა 1847 წელს იქნა მოცემული, როდესაც შაბათს დამცველი ადვენტიისტი ძმები ძალზე ცოტანი იყვნენ, და მათგანაც მხოლოდ ცოტას მიაჩნდა, რომ მისი დაცვა იმდენად მნიშვნელოვანი იყო, რომ ღვთის ხალხსა და ურწმუნოებს შორის განმყოფი ხაზი გაეკლო. ახლა ამ ხილვის აღსრულება უკვე იწყებს გამოჩენას. აქ

მოხსენიებული „იმ გასაჭირის დროის დასაწყისი“ არ ეხება იმ დროს, როდესაც წყლულები დაიწყებს გადმოღვრას, არამედ მოკლე პერიოდს უშუალოდ მათ გადმოღვრამდე, ვიდრე ქრისტე ჯერ კიდევ საწმიდარშია. იმ დროს, როდესაც ხსნის საქმე დასასრულს უახლოვდება, დედამიწაზე გასაჭირი მოაწევს, და ერები განრისხდებიან, თუმცა შეკავებულნი იქნებიან, რათა მესამე ანგელოზის საქმეს ხელი არ შეეშალოს. იმ დროს მოვა „გვიანდელი წვიმა“, ანუ გამოცოცხლება უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა მისცეს მესამე ანგელოზის ხმამაღალ ხმას და წმიდანები მოამზადოს იმისათვის, რომ დადგნენ იმ პერიოდში, როდესაც შვიდი უკანასკნელი წყლული გადმოიღვრება.“ Early Writings, 85.

არსებობს „მოკლე დროის მონაკვეთი“, რომელიც წინ უძღვის მადლის ჟამის დახურვას, როდესაც „ერები განრისხდებიან, თუმცა შეკავებულნი იქნებიან“. ამავე დროს მოვა „გვიანი წვიმა“. „ერების განრისხება“ არის სიმბოლო, რომელიც გამოცხადების წიგნის მეთერთმეტე თავშია აღნიშნული.

და განრისხდნენ წარმართნი, და მოიწია შენი რისხვა, და დრო მკვდართა, რათა განიკითხნენ, და მისცე საზღაური შენს მონებს — წინასწარმეტყველთ, და წმიდათ, და მათ, რომელთაც ემინიათ შენი სახელისა, მცირეთ და დიდთ; და მოსპო ისინი, რომელნიც მოსპობენ ქვეყანას. გამოცხადება 11:18.

და უაიტი ამ მუხლს ასე განმარტავს.

„ვიხილე, რომ წარმართთა რისხვა, ღვთის რისხვა და მკვდართა გასამართლების ჟამი ერთმანეთისგან განცალკევებული და მკაფიოდ განსხვავებული იყო, ერთი მეორეს მოსდევდა; აგრეთვე, რომ მიქაელი ჯერ არ აღმდგარა და რომ გასაჭირის ჟამი, რომლის მსგავსი არასოდეს ყოფილა, ჯერ კიდევ არ დაწყებულა. წარმართები ახლა რისხდებიან, მაგრამ როდესაც ჩვენი მღვდელმთავარი დაასრულებს თავის საქმეს საწმიდარში, იგი აღდგება, შეიმოსავს შურისგების სამოსელს, და მაშინ გადმოიღვრება შვიდი უკანასკნელი წყლული.“

„მე ვიხილე, რომ ოთხი ანგელოზი დაიჭერდა ოთხ ქარს, ვიდრე იესოს საქმე დასრულდებოდა საწმიდარში, და შემდეგ მოვიდოდა შვიდი უკანასკნელი წყლული.“ Early Writings, 36.

„ერების განრისხება“ ხდება მადლის დროის დახურვის უშუალოდ წინ, რადგან მას მოსდევს „ღვთის რისხვა“. „ღვთის რისხვა“ ხდება მაშინ, როდესაც მადლის დრო იხურება, ხოლო „დრო მკვდართა გასამართლებისა“ გულისხმობს სამსჯავროს, რომელიც მიმდინარეობს ათასწლეულის განმავლობაში, და არ გულისხმობს მკვდართა სამსჯავროს, რომელიც 1844 წელს დაიწყო.

და ვიხილე ანგელოზი, ზეციდან ჩამომავალი, რომელსაც უფსკრულის გასაღები და დიდი ჯაჭვი ეპყრა ხელში. და შეიპყრო დრაკონი, იგი ძველი გველი, რომელიც არის ეშმაკი და სატანა, და შეკრა იგი ათასი წლით; და ჩააგდო იგი უფსკრულში, ჩაკეტა და ბეჭედი დაასვა მას, რათა აღარ ეცდუნებინა ხალხები, ვიდრე არ აღსრულდებოდა ათასი წელი; ხოლო ამის შემდეგ მცირე ჟამით უნდა გათავისუფლებულიყო. და ვიხილე ტახტები, და დასხდნენ მათზე, და მიეცათ მათ

სამსჯავრო; და ვიხილე სულები მათი, რომელნიც თავმოკვეთილნი იყვნენ იესოს მოწმობისთვის და ღვთის სიტყვისთვის, და რომელთაც არ ეცათ თავყვანი მხეცისთვის, არც მისი ხატებისთვის, და არ მიეღოთ მისი ნიშანი თავიანთ შუბლზე ან თავიანთ ხელზე; და ისინი გაცოცხლდნენ და ქრისტესთან ერთად იმეფეს ათასი წელი. გამოცხადება 20:1-4.

სასამართლო, რომელიც წმიდებს „მიეცემა“, მიუთითებს იმაზე, რომ ისინი ათასწლეულის განმავლობაში ბოროტთა შესახებ გამოიტანენ სამსჯავროს, და არა იმაზე, რომ თავად ისინი განიკითხებიან.

„პირველსა და მეორეს აღდგომას შორის არსებულ ათას წელს განმავლობაში ბოროტთა სამსჯავრო აღსრულდება. მოციქული პავლე ამ სამსჯავროზე მიუთითებს, როგორც მოვლენაზე, რომელიც მეორე მოსვლას მოსდევს. „ნურაფერს განსჯით დრომდე, ვიდრე უფალი მოვიდოდეს, რომელიც სინათლეზე გამოიტანს ბნელში დაფარულს და გულის ზრახვებს გამოაჩენს.“ 1 Corinthians 4:5. დანიელი აცხადებს, რომ როდესაც ძველი დღეებით მოვიდა, „სამსჯავრო მიეცა უზენაესის წმიდებს.“ Daniel 7:22. ამ დროს მართალნი მეფეებად და ღმერთის მღვდლებად მეფობენ. იოანე გამოცხადებაში ამბობს: „ვიხილე ტახტები, და დასხდნენ მათზე, და სამსჯავრო მიეცა მათ.“ „ისინი იქნებიან ღმერთისა და ქრისტეს მღვდლები და მასთან ერთად იმეფებენ ათას წელს.“ Revelation 20:4, 6. სწორედ ამ დროს, როგორც პავლემ წინასწარ თქვა, „წმიდები ქვეყნიერებას განსჯიან.“ 1 Corinthians 6:2. ქრისტესთან ერთობაში ისინი ბოროტებს სჯიან, მათ საქმეებს ადარებენ სჯულის წიგნს, ბიბლიას, და თითოეულ საქმეს სხეულში ჩადენილი საქმეების მიხედვით წყვეტენ. შემდეგ განისაზღვრება ის ხვედრი, რომლის ტანჯვაც ბოროტათათვის არის აუცილებელი, მათი საქმეებისამებრ; და ეს მათ სახელთა გასწვრივ სიკვდილის წიგნში იწერება.

„სატანაც და ბოროტი ანგელოზებიც ქრისტესა და მისი ხალხის მიერ განისჯებიან. პავლე ამბობს: „ნუთუ არ იცით, რომ ჩვენ ანგელოზებს განვსჯით?“ მუხლი 3. ხოლო იუდა აცხადებს, რომ „ანგელოზები, რომელთაც თავიანთი პირველი მდგომარეობა არ შეინარჩუნეს, არამედ მიატოვეს თავიანთი სამკვიდრებელი, მან უკუნიითი უკუნიისამდე ბორკილებში, წყვდიადის ქვეშ, დიდი დღის სამსჯავროსათვის დაიმარხა.“ იუდა 6.

„ათასი წლის დასასრულს მოხდება მეორე აღდგომა. მაშინ უღვთონი აღდგებიან მკვდრეთით და წარდგებიან ღვთის წინაშე, რათა აღსრულდეს „დაწერილი სამართალი“. ამგვარად, გამოცხადების მხილველი, მართალთა აღდგომის აღწერის შემდეგ, ამბობს: „დანარჩენი მკვდრები კი არ გაცოცხლებულან, ვიდრე არ დასრულდა ათასი წელი.“ გამოცხადება 20:5. ხოლო ესაია უღვთოთა შესახებ აცხადებს: „შეკრებილნი იქნებიან, როგორც საპყრობილის ორმოში იკრიბებიან ტყვენი, და ჩაიკეტებიან საპყრობილეში, და მრავალი დღის შემდეგ მიეკითხებიან მათ.“ ესაია 24:22.“ დიდი ბრძოლა, 660, 661.

ამრიგად, ნათელია, რომ „ერების განრისხება“ აღნიშნავს იმ „მძიმე ჟამს“, რომელიც მსოფლიოს დაატყდება მაღლის დროის დახურვამდე, და რომ, როცა „ერები განრისხდნენ“, ისინი იმავდროულად „შეკავებულნი“ არიან.

„ვიხილე, რომ ერების რისხვა, ღვთის რისხვა და მკვდართა გასამართლების დრო ერთმანეთისგან განცალკევებული და მკაფიოდ განსხვავებული იყო, და ერთი მეორეს მოსდევდა.“ Early Writings, 36.

იმ დროს, როცა „ხალხები განრისხდნენ“, გვიანი წვიმა იწყებს გადმოღვრას.

„იმ დროს, როცა ხსნის საქმე დასასრულს მიუახლოვდება, დედამიწაზე გასაჭირი მოიწევს, და ხალხები განრისხდებიან, თუმცა შეზღუდულნი იქნებიან, რათა არ შეაფერხონ მესამე ანგელოზის საქმე. იმ დროს მოვა „გვიანი წვიმა“, ანუ განახლება უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა შესძინოს მესამე ანგელოზის ხმამაღალ ხმას და მოამზადოს წმინდანები, რომ გაუძლონ იმ ჟამს, როცა უკანასკნელი შვიდი წყლული გადმოიღვრება.“ Early Writings, 85.

არსებობს დრო, როდესაც „ერები განრისხებულნი არიან“, მაგრამ ისინი იმავე დროს „შეკავებულნი“ არიან. სწორედ მაშინ ქრისტე ამყარებს თავისი დიდების სამეფოს, რადგან იგი თავის სამეფოს აყალიბებს უკანასკნელი წვიმის ჟამს.

„გვიანი წვიმა მოდის მათზე, ვინც წმიდაა — მაშინ ყველა მიიღებს მას, როგორც უწინ.“

„როცა ოთხი ანგელოზი გაუშვებს, ქრისტე დაამყარებს თავის სამეფოს. გვიან წვიმას ვერავინ მიიღებს, გარდა მათისა, ვინც აკეთებს ყოველივეს, რაც შეუძლია.“ Spalding and Magan, 3.

ადრეული წერილებიდან მოყვანილი წინა ორი ნაწყვეტი ცხადყოფს, რომ როდესაც ერები განრისხდებიან და იმავდროულად „შეკავებულნი“ არიან, ოთხი ანგელოზი აკავებს ოთხ ქარს. ამგვარად, ერთა განრისხება წარმოდგენილია როგორც „ოთხი ქარი“. მან ასევე აღნიშნა, რომ იმ დროს, როდესაც ოთხი ანგელოზი შეკავებაში ჰყავს განრისხებული ერები, მოვა გვიანი წვიმა. დროის მონაკვეთი, რომელიც იწყება გვიანი წვიმის მოსვლით, რაც ამავე დროს არის ის ჟამი, როდესაც ერები განრისხდებიან, თუმცა შეკავებულნი არიან, გრძელდება იქამდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება და ადამიანთა გამოცდის დრო დაიხურება. დროის ეს მონაკვეთი არის ხსნის დახურვის ჟამი და, მაშასადამე, წარმოადგენს ქრისტეს უკანასკნელ საქმეს ყოვლადწმიდაში, რომელიც განსაზღვრულია როგორც დროის ის მონაკვეთი, როდესაც იგი ან ადამიანთა ცოდვებს შლის, ან მათ სახელებს განკითხვის წიგნებიდან. დროის ეს პერიოდი, როდესაც ანგელოზები აკავებენ ოთხ ქარს, არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დრო.

მესამე ვაის ისლამი არის ის ძალა, რომელიც „ერისხებს ხალხებს“, და მესამე ვაი მოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს, მაგრამ ისლამი დაუყოვნებლივ „შეკავებულ იქნა“. „აღმოსავლეთის ქარი“ ისლამის სიმბოლოა, და ესაია „აღმოსავლეთის ქარს“ განსაზღვრავს როგორც „მძვინვარე ქარს“, რომელსაც ღმერთი „აკავებს“ (ზღუდავს). ისლამის ომი მრავალგზის არის წარმოჩენილი როგორც მშობიარე ქალი, ვინაიდან ეს არის მზარდი ომი, რომელიც დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლიერი ანგელოზი ჩამოვიდა, რაც აღინიშნა ნიუ-იორკის დიდი შენობების ჩამოგდებით.

„ახლა ვრცელდება სიტყვა, თითქოს მე განვაცხადე, რომ ნიუ-იორკი მოქცევის უზარმაზარმა ტალღამ უნდა წაღვეოს? ეს მე არასოდეს მითქვამს. მე ვთქვი, როცა იქ აღმართულ დიდ შენობებს, სართული სართულზე რომ ეზრდებოდა, შევყურებდი: 'რა საშინელი მოვლენები მოხდება, როცა უფალი აღდგება, რათა სასტიკად შეარყიოს დედამიწა! მაშინ გამოცხადების 18:1-3-ის სიტყვები აღსრულდება.' გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მთელი შინაარსი არის გაფრთხილება იმისა, რაც დედამიწაზე მოვა. მაგრამ მე არ მაქვს განსაკუთრებული ნათელი იმის შესახებ, კერძოდ რა მოელის ნიუ-იორკს; მხოლოდ ის ვიცი, რომ ერთ დღეს იქ დიდი შენობები დაემხოვა ღვთის ძალის შემოტრიალებითა და გადატრიალებით. ჩემთვის მოცემული ნათელიდან ვიცი, რომ ქვეყნიერებაში განადგურებაა. ერთი სიტყვა უფლისაგან, მისი ძლევამოსილი ძალის ერთი შეხება — და ეს მასიური ნაგებობები დაეცემა. მოხდება ისეთი მოვლენები, რომელთა შემზარაობის წარმოდგენაც ჩვენ არ შეგვიძლია.“ Review and Herald, July 5, 1906.

1843 და 1850 წლების დიაგრამებზე ისლამი წარმოდგენილია როგორც „ომის ცხენები“. გამოცხადების მეცხრე თავში, სადაც წარმოდგენილია პირველი და მეორე ვაის ისლამი, ისლამის ხასიათი განსაზღვრულია ისლამის მეფის სახელით.

და ჰყავდათ მათ თავზე მეფე, რომელიც არის უფსკრულის ანგელოზი, რომლის სახელია ებრაულ ენაზე აბადონი, ხოლო ბერძნულ ენაზე ჰქვია აპოლიონი. გამოცხადება 9:11.

მუხლი, რომელიც არის მეცხრე თავი და მეთერთმეტე მუხლი, წინასწარმეტყველურად მიუთითებს, რომ, იქნება იგი წარმოდგენილი ძველ აღთქმაში (ებრაულში) თუ ახალ აღთქმაში (ბერძნულში), ისლამის ხასიათი არის აბადონი ან აპოლიონი. ორივე სახელი ნიშნავს „დაღუპვას და სიკვდილს“.

„ანგელოზებს აკავებული აქვთ ოთხი ქარი, წარმოდგენილი როგორც განრისხებული ცხენი, რომელიც ცდილობს თავს დააღწიოს თავსაკავებელს და გადაუქროლოს მთელი დედამიწის პირს, გზად მოიტანოს ნგრევა და სიკვდილი.“ Manuscript Releases, ტომი 20, 217.

ოთხი ქარი ბიბლიური წინასწარმეტყველების განრისხებული ცხენია, რომელიც თავს დასახსნელად ესწრაფვის. განრისხებული ცხენის ერთ-ერთი წინასწარმეტყველური ნიშან-თვისება ის არის, რომ იგი შეკავებულია, თუმცა ცდილობს თავი დაიხსნას და მთელ დედამიწაზე მოიტანოს „განადგურება და სიკვდილი“.

ჩვენ განვაგრძობთ ამ საკითხების განხილვას მომდევნო სტატიაში.

„ნეტავ ღვთის ხალხს ჰქონოდა შეგნება იმ მოახლოებული განადგურებისა, რომელიც ათასობით ქალაქს ემუქრება და რომლებიც ახლა თითქმის კერპთაყვანისმცემლობასაა მიცემული! მაგრამ მრავალნი მათგანნი, რომელთაც ჭეშმარიტება უნდა აუწყონ, თავიანთ ძმებს ადანაშაულებენ და განიკითხავენ. როდესაც ღვთის მომაქცეველი ძალა გონებებზე მოვა, აშკარა ცვლილება მოხდება. ადამიანებს აღარ ექნებათ მიდრეკილება კრიტიკისა და დანგრევისკენ. ისინი აღარ დაიკავებენ ისეთ მდგომარეობას, რომელიც ხელს უშლის ნათელს, რათა ის

მსოფლიოს გაუნათოს. მათი კრიტიკა, მათი დადანაშაულება შეწყდება. მტრის ძალები საბრძოლველად იკრიბებიან. წინ მკაცრი ბრძოლები გველის. შეიკარით, ჩემო ძმებო და დებო, შეიკარით. შეერთდით ქრისტესთან. „ნუ იტყვით: კავშირიაო,... და ნუ შეუშინდებით იმას, რისიც მათ ეშინიათ, და ნუ შეძრწუნდებით. ლაშქართა უფალი თავად წმიდაჰყავით; და ის იყოს თქვენი შიში და ის იყოს თქვენი ძრწოლა. და ის იქნება საწმიდარი; ხოლო დაბრკოლების ქვად და საცდურის კლდედ ისრაელის ორივე სახლისათვის, მახედ და მარყუჟად იერუსალიმის მკვიდრთათვის. და მრავალნი მათ შორის წაიფორხილებენ, დაეცემიან და შეიმუსრებიან, გაეხმებიან და შეჰყრობილ იქნებიან.“

„სამყარო თეატრია. მსახიობები — მისი მკვიდრნი — ემზადებიან, რათა თავიანთი წილი შეასრულონ უკანასკნელ დიდ დრამაში. ღმერთი მხედველობიდან არის დაკარგული. კაცობრიობის დიდ მასებში არ არსებობს ერთობა, გარდა იმ შემთხვევისა, როცა ადამიანები თავიანთი ეგოისტური მიზნების მისაღწევად ერთიანდებიან. ღმერთი აკვირდება. მისი განზრახვები თავისი მეთაურობით ქვეშევრდომების მიმართ აღსრულდება. ქვეყნიერება ადამიანთა ხელში არ არის გადაცემული, თუმცა ღმერთი დროებით უშვებს, რომ არეულობისა და უწყესრიგობის ძალებმა იბატონონ. ქვემოდან მომავალი ძალა მოქმედებს, რათა დრამის უკანასკნელი დიდი სცენები აღასრულოს, — სატანა, რომელიც ქრისტედ მოვა და იმოქმედებს უსამართლობის მთელი მაცდურებით მათში, ვინც საიდუმლო საზოგადოებებში უკავშირდება ერთმანეთს. ისინი, ვინც კონფედერაციის ვნებას ემორჩილებიან, მტრის გეგმებს ახორციელებენ. მიზეზს შედეგი მოჰყვება.“

„დანაშაული თითქმის მიაღწია თავის ზღვარს. დაბნეულობა ავსებს მსოფლიოს, და დიდი საშინელება მალე მოევლინება ადამიანებს. დასასრული ძალიან ახლოსაა. ჩვენ, რომელთაც ჭეშმარიტება ვიცით, უნდა ვემზადებოდეთ იმისათვის, რაც მალე დაატყდება თავს მსოფლიოს, როგორც ყოვლისმომცველი მოულოდნელობა.“

Review and Herald, September 10, 1903.